

Věra Brožová, život v pohybu - zvukový scénář

zpracovaly: žákyně devátých tříd ZŠ Za Nádražím v Českém Krumlově
zní úryvek písně Voskovce a Wericha: RAZ DVA ZHLUBOKA DÝCHAT ZHLUBOKA
DÝCHAT

komentář

Navštívili jsme pěkný domek v Dobrkovicích u Českého Krumlova. Uvnitř nás přivítala paní Věra Brožová. Při svém vyprávění nám ukázala dvě nejvyšší sportovní vyznamenání, která mohou čeští amatérští sportovci, cvičitelé a trenéři dostat. Je to Pamětní list Českého olympijského výboru s oceněním Trenérka a cvičitelka roku 2017. A diplom a zlatá medaile Miroslava Tyrše za celoživotní obětavou práci v tělovýchově.

Pamětnice:

Nechala jsem si jenom tohle, no. Pak mám třeba ocenění města taky, medaili města a podobně, no. Co bylo ve mně dobrého a hezkého, tak to jsem se snažila dát dětem ve škole a zrovna tak ve sportu, no. Ale zase život mi to oplatil, že třeba všechny mé děti sportují, zase ti trenéři to dávají jim. Je to takový koloběh. Asi když uděláš něco dobrého, tak tím dobrými zase někdo jiný oplatí.

komentář

Nadšená sportovkyně paní Věra Brožová se narodila v roce 1953 v Českém Krumlově. Sport jí doprovázel od dětství. Dědeček Josef Tůma byl nadšeným Sokolem, sportovcem, cvičitelem a vlastencem. Za války působil v ilegální sokolské organizaci v Českých Budějovicích. Jeho bratr Václav byl za účast v sokolském odboji zavražděn v Mauthausenu.

Pamětnice:

Dědeček cvičil, k tomu vedl pochopitelně své děti, to znamená mojí maminku, mého strejdu a tetu. Maminka to měla v sobě, takže vedla tady sokolské cvičení na Špičáku a vedla nás k tomu, že jsme chodili taky do Sokola. Že jsme všichni cvičili a prostě byl tam řád, pořádek, klid. Sokolové to v sobě mají, oni jsou laskaví, usměvaví, ale zároveň takový ten vnitřní řád v sobě mají a posílají ho dál do světa. Pak jsem měla

výborného skvělého tatínka a skvělou maminku. Asi jsem se pomamila, takže povolání jsem si zvolila podle maminky.

komentář

Idylické dětství plné her, honiček, lyžování po krumlovských kopcích a bruslení i na zámeckém jezírku pomalu končilo. Věrice bylo 15 let a čekalo ji studium na místním gymnáziu. Ale psal se srpen 1968.

Pamětnice:

Od nás byla kasárna asi kilometr daleko, takže všechno to vojsko jelo kolem nás. Báli jsme se hrozně, pochopitelně. No, pak si pamatuji, že jsem přecházela silnici a jel gazík a vzadu v gazíku seděl voják a měl tam kulomet. A teď takhle na mě mířil, jak jsem přecházela tu silnici, tak takhle tím kulometem takhle mířil na mě, pochopitelně jsem se bála hrozně moc.

A když se rozhodovalo, že půjdeme dál po maturitě, tak já jsem se hlásila na Fakultu tělesné výchovy a sportu. No, takže jsem se dostavila do Prahy na zkoušky, udělala jsem praktické zkoušky a pak byly teoretické zkoušky. No a seděla jsem tam, přišel pán zkoušející a říkal: děvče co tady děláte? A já jsem na něho vykulila oči a říkám: no, co bych tady dělala, jdou přijímací zkoušky. A on si takhle otevřel moje papíry a říkal: no, tak to jste tady úplně zbytečně. Už on věděl, že já se na tu školu nedostanu, protože mí rodiče nebyli ve straně, nijak se politicky neangažovali a já taky ne.

Když mi přišlo, že jsem zkoušky udělala, ale že mě nevzali, tak jsem to obřečela a teď co dál. No, na Pedagogické fakultě v Budějovicích bylo místo nebo dělaly se přijímačky nanárodku na 1. až 5. třídu s tělocvikem, takže jsem zkoušky dělala tam. Vystudovala jsem tedy národku, tělesnou výchovu a bylo to naplnění mého života.

komentář

Věra na stadióně poznala svého muže Jana Brože, vdala se a měla 3 děti. Učila na 1. stupni dnešní Základní školy Za Nádražím. Vedla děti k pohybu, trénovala gymnastiku, volejbal i atletiku, mrňata, větší děti i dospělé.

Právě i 17. listopadu v roce 1989 byla na sportovním soustředění s mladými sportovci. V Černé v Pošumaví na jejich veselou skupinu poslali místní občané veřejnou bezpečnost, že prý narušují veřejný pořádek a že snad chystají něco podobného jako v Praze. Oni však nic nevěděli, byli prostě na sportovní akci. Teprve v průběhu dalších hodin se z rádia dozvěděli, že se něco děje.

Pamětnice:

Atmosféra ve škole se velice změnila, byla tam najednou legrace, protože nejen prací je živ člověk. S dětmi jsme si i více rozuměli, děti se jako více otevřely, už se tak

nebály. Všichni jsme byli plni nadějí, že prostě teď začneme pořádně žít.

komentář

Paní Brožová svůj životní způsob nezměnila. Sice už není trenérkou a cvičitelkou, ale stále je v pohybu. Společně s manželem se ráda stará o osm vnoučat, velmi často jezdí na kole, na výlety, lyžuje, cvičí jógu, umí hrát na klavír i kytaru, chodí na výtvarný kurz a hlavně se ráda směje a na to těžké a zlé v životě nevzpomíná.

pamětnice:

No, mým vzorem byl tatínek, to byl čestný člověk a já jsem se snažila žít stejně jako on. Čestně, nedělat žádné podrazy, chovat se k lidem přátelsky, takže to vnitřně mi dodávalo odvalu a pak pochopitelně můj manžel, který mi celý život byl velkou oporou.

Lituji jednoho, že ta sametová revoluce nepřišla dřív, když jsem byla mladší.

Zní dětský sbor:

ZHLUBOKA DÝCHAT, ZHLUBOKA DÝCHAT, vypnout prsa, břicho zastrčit,

ZHLUBOKA DÝCHAT, ZHLUBOKA DÝCHAT, RAZ, DVA, TŘI!

Vykročit rázně, vykročit rázně, levou, pravou paží připažit.

Vykročit rázně, vykročit rázně, raz , dva, tři!